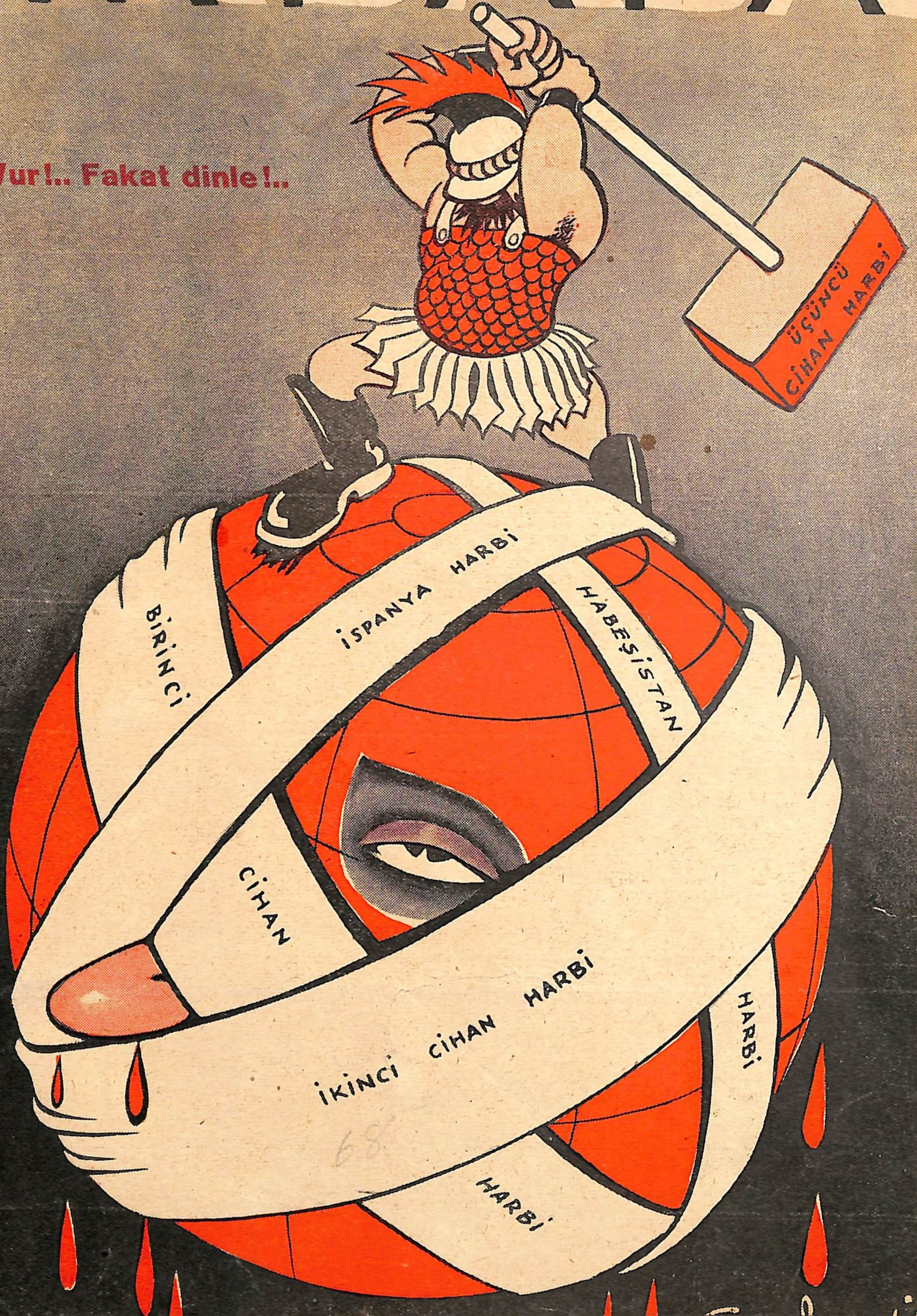
AKBABA

— Vur!.. Fakat dinle!..

ALAYLAR

Bir Gül Kokladım !

Geçen sabah, yazı masamın üstünde bir demet gül buldum: Yapraklarında su damlaları ışıldayan bir demet pembe ve kırmızı gül. Bu yakut buhurdanlardan tüten sıcak hava odayı doldurmuştu.

Bardağı iki avucumun içine aldım, burnum bir kadife yumuşaklığına gömülmüş, gözlerim uzak bir rüya ile kapalı, bu taze gülleri, uzun, derin soluklarla kokladım...

Hayalimde, yıllar perde perde açıldı:

Boğaziçinde oturuyorduk. Bahçe içinde, kafesli, cumbalı bir evimiz vardı. Bostanlara karşı bir ev. Sokağında ulu bir çınar; karşısında, yaz kış suyu kesilmiyen, mermer alınlı, bakır taslı, pirinç musluklu bir çeşme...

Ben o evde doğmuş, o evde büyümüş, o evde mektebe başlamıştım.

Akşamları, kalfa, uzun sırığa geçirilmiş çantalarımız ve sefer taslarımızla bizi kapı kapı dolaştırır, yuvalarımıza teslim ederdi.

Yaz günleri o bahçede oynardım: Erik ağaçlarımız, şeftali ağaçlarımız, vişne, incir ve kayısı ağaçlarımız vardı. Bir taraf, küçük bir sebze tarlasıydı: Sarı çiçekler açmış sakız kabakları, mor kadife şalvarlı patlıcanları, kırmızı yanaklı domatesleriyle.. Bir taraf, süslü bir çiçek bahçesiydi: Menekşe tarhları, gecesafaları, nergisleri, şebboyları, karanfilleri, ortancaları ve şu masamın üstünde duran güller gibi, renk renk, katmer katmer güllerile...

Uzakta, gıcır gıcır tahta silinen bir evden, komşu kızının türküsü gelirdi:

Anne ben hastayım marul isterim,
Haftanın başına düğün isterim !

Bu delişmen kızın sesine gönlüm kayıvereceğinden korkan annem, telâşla beni içeri çağırırdı:

— Oğlum, gel.. kahvaltını hazırladım !

Çocuk gözlerimde «haftanın başına düğün isteyen» bir kızın hayali, annemin tertemiz, manikürsüz ellerle kaynattığı çilek, kayısı reçellerine dalar, kendimden geçerdim !

*
* *

Geçen akşam, Taksim gazinosunun ışık cümbüşü içinde iki Türk kızını dinledim: Swing yıldızı Sevim-Sevinç kardeşleri !

— Gel, biraz hava alalım..
— Vaz geç birader, alamam.. Hiç param yok !

Bir kelimesini anlamadığım bu Amerikan şarkılarını, bütün salon nefes nefese, soluk soluğa, çıldırasıya alkışladı...

Kendi kendime düşünceye daldım: O bahçe içindeki, ağaçlar ve çiçeklerle çevrili baba evlerinden birer birer Taksime, Şişliye, Maçkaya göç etmiştik. Küçücük, basık tavanlı, üçer odalı apartmanlara.. Artık «haftanın başına düğün isteyen» gönül hastası komşu kızını değil, Swing yıldızı hemşireleri dinliyor, alkışlıyorduk.. Artık evinin kışlık reçellerini kaynatan anne eller, kendi tırnaklarını bile başkalarına kestirtiyorlardı.. Artık: «Sarhoş!» diye mahallenin parmağı ok gibi üzerine çevrilen hayırsız baba, şimdi rakı ve kumar sofrasına, kadınlı erkekli bütün apartmanı topluyordu.. Artık, artık, artık !...

*
* *

Şaşıyorum:

Beni.. Bu eski kafalı, bu köhne duygulu beni... Bu Swing yıldızlarının alkışlandığı bir dünyada hâlâ okuyanlar, hâlâ anlayanlar, hâlâ dinleyenler, hâlâ sevenler var ha ?.. Kendimi, kendi yurdumda gittiçe yalnız hissediyor ve sevgili Yahya Kemali mırıldanıyorum:

Bitsin hayırlısiyle şu beyhude
sonbahar !

*
* *

Bir demet gül kokladım!..

Çimdik

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İdare: Ankara caddesi No. 47 — Telefon: 22129

Sayı: 68 — 12 Temmuz 1945 Perşembe — 20 Kuruş

AKBABA

Yıl: 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç Sayı: 68

Dört çocuk!

Amerikadan, kendi başlarına bir dünya gezisine çıkan dört çocuk kaybolmuştur. Sam amca ile Combul babanın bu dört çocuğu Atlantik üzerinden yola çıkmışlardı: Saçlarında hür göklerin yıldızları, gözlerinde hür denizlerin mavisi, sesleri rüzgârlar kadar engin, ruhları köpükler kadar beyaz dört çocuk... Dört hürriyet çocuğu!

Altı yılın tesellisi onlardı. Evlâtlarını kaybetmiş anneler, kocalarını kaybetmiş dullar, nişanlılarını kaybetmiş tazeler, vatanlarını kaybetmiş milletler, bu dört çocuğu, bu dört hürriyet çocuğunu bekliyordular.

Yusuf'un gömleğini sürünce gözleri açılan Yakup gibi, dünyanın gözleri de, bu dört çocuğu göğsüne basınca açılacaktı.

Atlantik kıyılarından türküler çağırarak engine açılan bu dört çocuktan, aylar var ki bir haber gelmiyor. Hangi sahile çıktılar? Hangi yola düştüler? Hangi dağda, hangi kırda, hangi çöldedirler acaba?.. Polonyada bir kazaya mı uğradılar? Romanyada bir tuzağa mı düştüler? Finlandiyada bir batağa mı saplandılar? Yoksa Bulgaristanda kurşuna mı dizildiler?

Dört çocuk, dört hürriyet çocuğu kayboldu... Nerede olduklarını gören, ne olduklarını bilen varsa, insaniyet namına haber versinler!

Yusuf Ziya ORTAÇ

RUS İSTEKLERİ KARŞISINDA:

Yel kayadan ne alır!

Bir pazar yerinde..

Her semtin kendine mahsus bir pazarı olduğu malûmdur. Hafta tatilinden başka öte beri satılan çarşı pazar.. Geçen gün yolum bunlardan birine düştü. Günlerden pazardı galiba. Pazara pazar pazarı *diyorlardı*: Kurulan günile ad alıyordu.

Barsak gibi dar ve uzun bir sokağın iki tarafından delik deşik yelken bezlerini gererek âdeta bir tavan yapmışlar. İpler ve tenteler arasında sıralanmış masa, işporta gibi şeyler... Birçok ticaret eşyası da yerlere serili, müşteri bekliyor. Kadın, erkek, çoluk, çocuk, kalabalık vıcık vıcık.. Yani terle hamur halinde..

Aman allahım, bu pazar yerinde neler yok ki...

Sokağın başından başladım:

— Tarak verelim bayım, fil dişi tarak!

Şapkamı çıkardım. Maksadım saçsız başımı göstermekti. Satıcı tahmininden daha arif çıktı:

— Aleyküm selâm bayım, dedi, amma bunlar fil dişi, şimşir değil, alabilirsiniz!

Tarak, ayna, firkete... Geçtim. Yerde bir takım dirhemler, teraziler, kantarlar.

— Bunlar da satılık mı?

— Elbette bayım, satılık olmaz olur mu?

— Kaça?

— Bir dostluk kaldı, alıverin...

— Nasıl bir dostluk?

— Basbayağı bir dostluk kaldı.. Dostluk kantarla değil mi? Nasıl olsa lâzım, alın bayım, alın.. Bu gün var yarın yok...

Meğer bunlar damgasız, eski battal şeylermiş, hurda fiatına satıyorlar, leblebiciler alıyorlarmış.. Kantarcının yanında bir sebzeci vardı. sordum:

— Patlıcan yok mu?

Yanındaki iri burunlu, gözleri rakıdan kızarmış sarhoş arkadaşını işaret etti:

— *Olmaz olur mu, çiçeği burnunda...*

— Kilosu kaça?

— Size beş kilo bedava veririm...

— Alayı bırak canım!.

— Vallahi, billâhi, para istemem..

— Olur mu öyle şey ayol?

— Neden olmasın? Kiloyla patlıcan soruyorsunuz, bunları size hediye etmezsem kime satacağım? Demek ki pişirebileceksiniz, yani ya, zeytin yağınız var demektir. Siz de bana yarım kilocuk lûtfedersiniz bey ağabeyciğim...

Külhaniyi daha fazla konuşturmadan yandakine geçtim. Bu sırada bir ihtiyar kadıncağızla körpe kızı, adama soruyorlardı:

— Sizde şirinlik muskası var mı?

— Ne muskası?

— Şirinlik..

— Ne yapacaksın hanım teyze onu?

— Şu kızın boynuna takacağım, yirmi beşine geldi hâlâ evde...

— Geç şu taraftan dolaş da işportanın arkasına...

— A... A... Neden evlâdım?

— Nedeni var mı teyzeciğim? sen de bizim gibi pazara mal satmağa gelmişsin, müşteri değilsin ki...

Bu sırada ensemden civelek bir ses aksetti:

— Makara istiyorum...

— Koyuvermek için mi küçük hanım?

Derken fıkır fıkır bir gülüş. Döndüm baktım, kenarın dilberi bir taze.

— Hayır canım; diyor, kocamın düğmelerini dikeceğim!

Satıcının genç çırağı atıldı:

— Öyleyse pamuk ipliği verelim!

Pazar yerinde şapkadan, ayakkabıya, topluiğneden elbise astarına kadar her şey var. Hattâ buz bile... Fakat artık eski « otuz iki dişine tırampet çaldırıyor! » feryadiyle satılan şerbetlerden eser yok! Onların yerini Kâğıthane suyuna benzer bir takım bulanık şeyler almış.

— Bu nedir? diye soruyorum.

— Limonata!

— Canım efendim, limonun adı bile yokken ne limonatası bu böyle?

Şerbetçi gülüyor:

— Zaten bunun da adı limonata bey efendiciğim!

— Peki, ya kontrol ederlerse?

— Burası dükkân değil ki üç gün kapatsınlar! Hem bu sıcakta, bu kalabalıkta şerbetin rengine kim bakıyor?

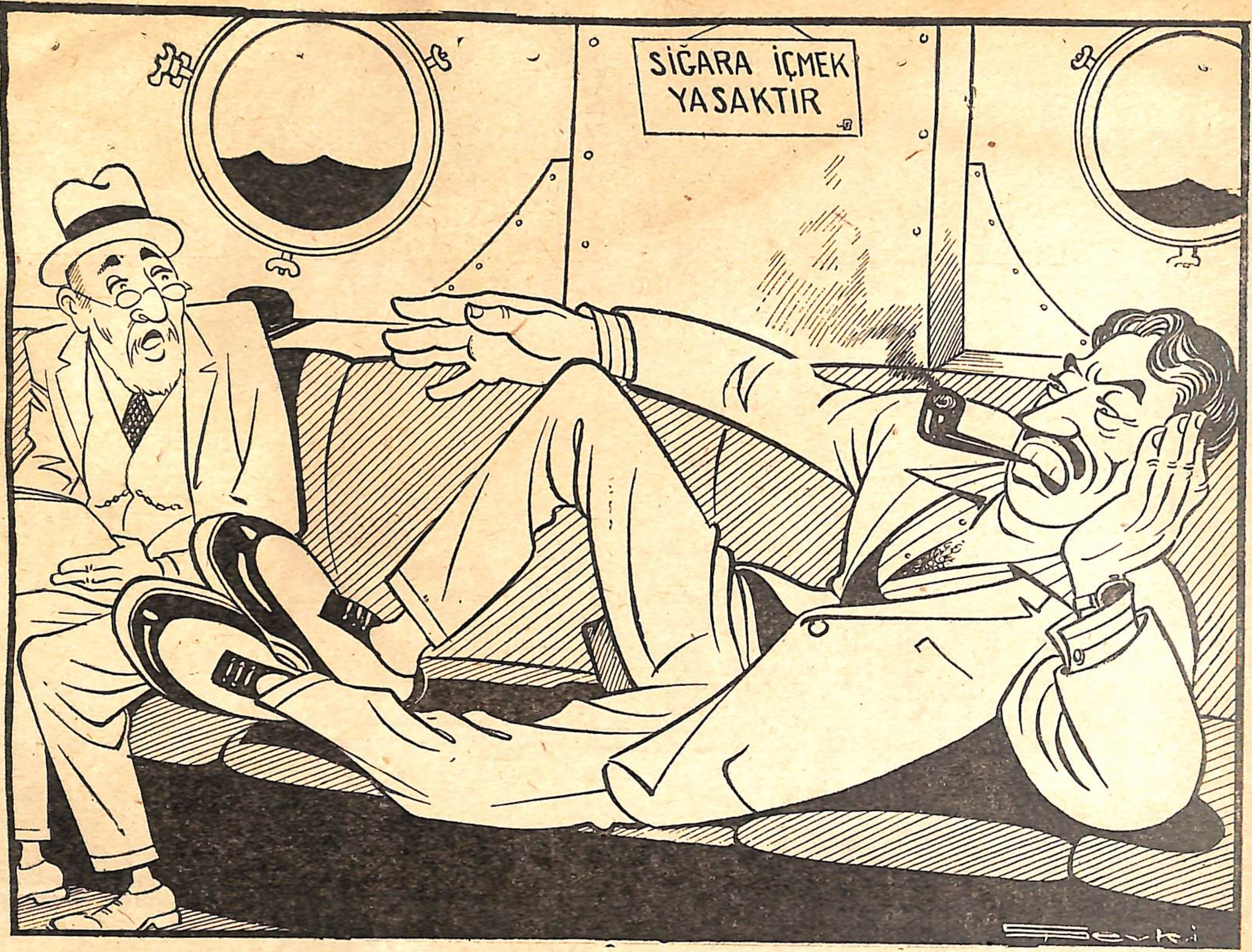
— Soğuk mu bari?

— Eeeeh..

Dedi. Arkasından ne söyliyeceğini tahmin ettim. Çünkü bardakların altına bir takım mizah mecmuaları yayılmıştı!

— Ağabey, neden San Fransisko kararlarına «Anayasa» diyorlar da "Babayasa„ demiyorlar?..
— Bir şeyler doğuracak da ondan!

— **Ulan moruk, biraz toplan.. Saygısızlarla Mücadele Cemiyeti kurulduğundan haberin yok mu?!..**

Kalabalığı ite kaka ilerilemeğe çalışıyordum. Bir masa üstünde, genç bir çocuk harıl harıl bir takım kâğıtları katlayıp kese kâğıdı haline koyuyor, sonra pazardan mal almağa gelenlere satıyordu. Açıkgözün kullandığı kâğıtlar, şu meşhur seçim beyannameleriydi!

Bu manzara büsbütün içime ateş bastırdı. Pazar yeyinden ayrıldım ve tanıdığım bir yerde, partiyi kaybeden bütün adaylar gibi gördüklerimin üstüne soğuk, buzlu bir bardak su içtim!

Görünmiyen Adam

Çiçek pazarı

Belediye Tahmis pazarile çiçek pazarının yerlerini değiştirtiyor. Tahmis pazarı çiçek pazarının yerine gelecek, çiçek pazarı da başka yere götürülecekmiş! Fakat bu «başka yer» neresi? Bunu kendisinden sorduğumuz belediye erkânından yaşını başını almış bir zat:

— Bana kalırsa, çiçek pazarını Beyoğlunun arka sokaklarından birine kaldırmalı! Ne de olsa, çiçekler orada!

Cevabını vermiştir.

Haşa huzurunuzdan!

İbrahim Alâeddin Gövsa bir şey okuyor, etrafında dostları şaşkın tebessümlerle dinliyorlardı.

Uzaktan merak ile yaklaşan Hasan Cemil Çambel sordu:

— Ne okuyorsun üstad?..

İbrahim Alâeddin, elindeki kübik mecmuayı göstererek cevap verdi:

— Haşa huzurunuzdan şiir!

Yağ

Gazeteler Urfa yağının 530 kuruştan satılacağını memnuniyetle haber veriyorlar. Oh tereyağ! Herkes memnun: Halk, yağ ucuzluyor diye; ilgili daireler, ucuzluk politikası yürüyor diye, yağ tüccarları da kazanıyoruz diye.. Malûm ya, yüzde elli zam edip, sonra yüzde yirmi beş tenzilât yapmak onların eski huyudur!

İnkılâp

Sürat asrındayız. Zamandan tasarruf etmek gerek. Şimdiye kadar bu hakikatı yalnız Amerikalılar ve Avrupalılar idrak etmiş sanılırdı. Ne büyük hatâ! Bizim gazeteciliğimizde de zamandan tasarruf ettirici inkılâplar yapılıyor. Bunlardan biri başlık, serlevha inkılâbıdır. İşte bir gazetenin bu hafta üçüncü sayfasındaki bir yazıya koyduğu birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci ilâ... Başlıklar:

Haftada bir:

«Eski gravürler serisinden»:

— İskeç —

Yazan : Refi Cevat Ulunay
Şahıslar : Falan ve filân ve feşmekân
(Vaka elli sene evvel mutlakiyet devrinde geçer)
Sahne (bir sahne tasviri)

Bundan sonra yazı başlıyor. Fakat sayfanın yarısına kadar inen bu başlıklardan sonra, bilmem yazıyı okumaya lüzum kalır mı?

Suriye meselesi

Fransa ile İngilterenin arası şekerrenk diyorlar. Nasıl olmasın? İngiliz kıtaları Fransız kışlalarını işgal ediyor. Fransız komutanları da bunları teslim ediyorlar. Halk, askerleri linç'le meşgul. Şamda nümayişler, Lübnan dağlarında kimbilir ne işler oluyor. Feleğin çemberinden geçmiş iki çarıklı kurmay (= çarıklı erkânıharb) vapurda, vermişler rüzgâra kendilerini, katlamışlar gazetelerini konuşuyorlar :

— Ne dersin bu işe? Çıban başı olacağa benzer... Uzayacak mı?

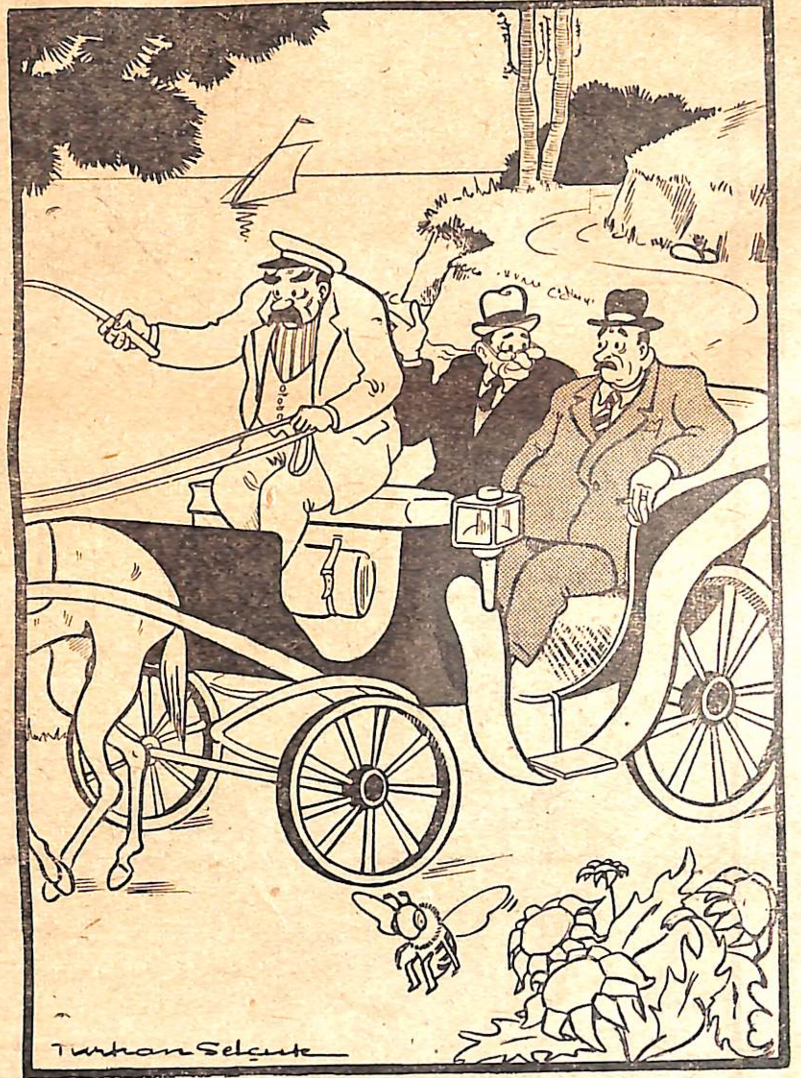
— Bilmem birader, belki nefesi kesilir, çabuk tükenir ama, *Suriyeli*, daha «Ya leeeeyl» e yeni başladı!

«Cumhuriyet» Marsilyaya gitti!

Gazetelerin yazdığına göre "Cumhuriyet„ Marsilyaya gitmiş!

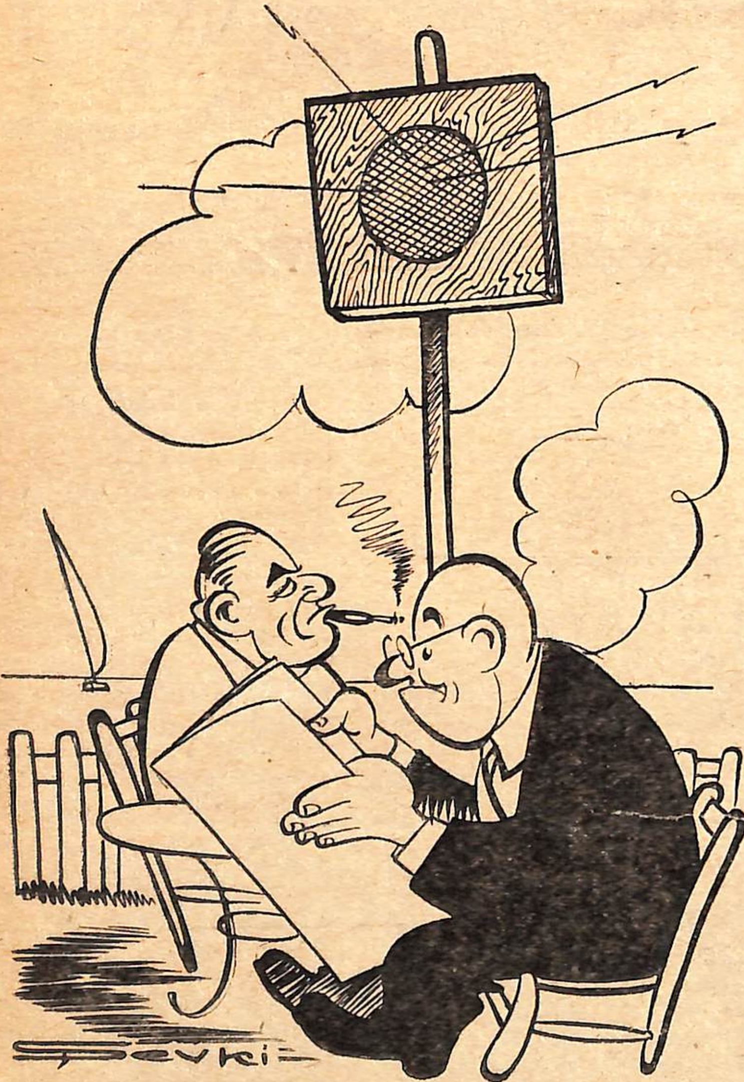
Harb içinde Fransada bulunmuş ve harbden sonra da bir müddet kalmış olan bir arkadaşımız gazetelerde bu haberi okuyunca şu temenniden kendini alamadı :

— İnşallah Parise de gider.

— Amerikada körleri okutmak için çare bulunmuş..

— Ah, bizde de gözlüleri okutmak için bir çare bulunsa!..

— Japonlar, İmparatorun bahçesine pirinç dikiyorlarmış...

— İnanma... Amerikalılar incir dikiyorlar!

Deprem!

Geçen sabah, Büyükadada, Anadolu kulübü bahçesinde konuşuyorlardı. Konya millet vekili bay Hamdi Dikmen :

— Bu gece zelzele oldu, dedi.

Halil Nihad Boztepe başını kaldırdı :

— Hayır, zelzele olsa duyardım... deprem olacak!

Tehdit

Yazarlar da okurlar da genel olarak dizgi yanlışlarından dertlidirler. Amma, bazan bunun da güzeli oluyor :

Yürükali'de bir karı koca, gazetelerini açmışlar, okuyorlar. Kadın yüksek sesle :

Belediye içkili yerleri tehdidedecek!

diyor. Kocası anlamıyor :

— Ne edecek?

— Tehdidedecek!

— Hele şükür, bizler de bu sayede soyulup sovana çevrilmekten kurtuluruz belki...

Fakat adamcağızın sevinci uzun sürmüyor. Kadın havadisin arkasını okumağa devam ediyor :

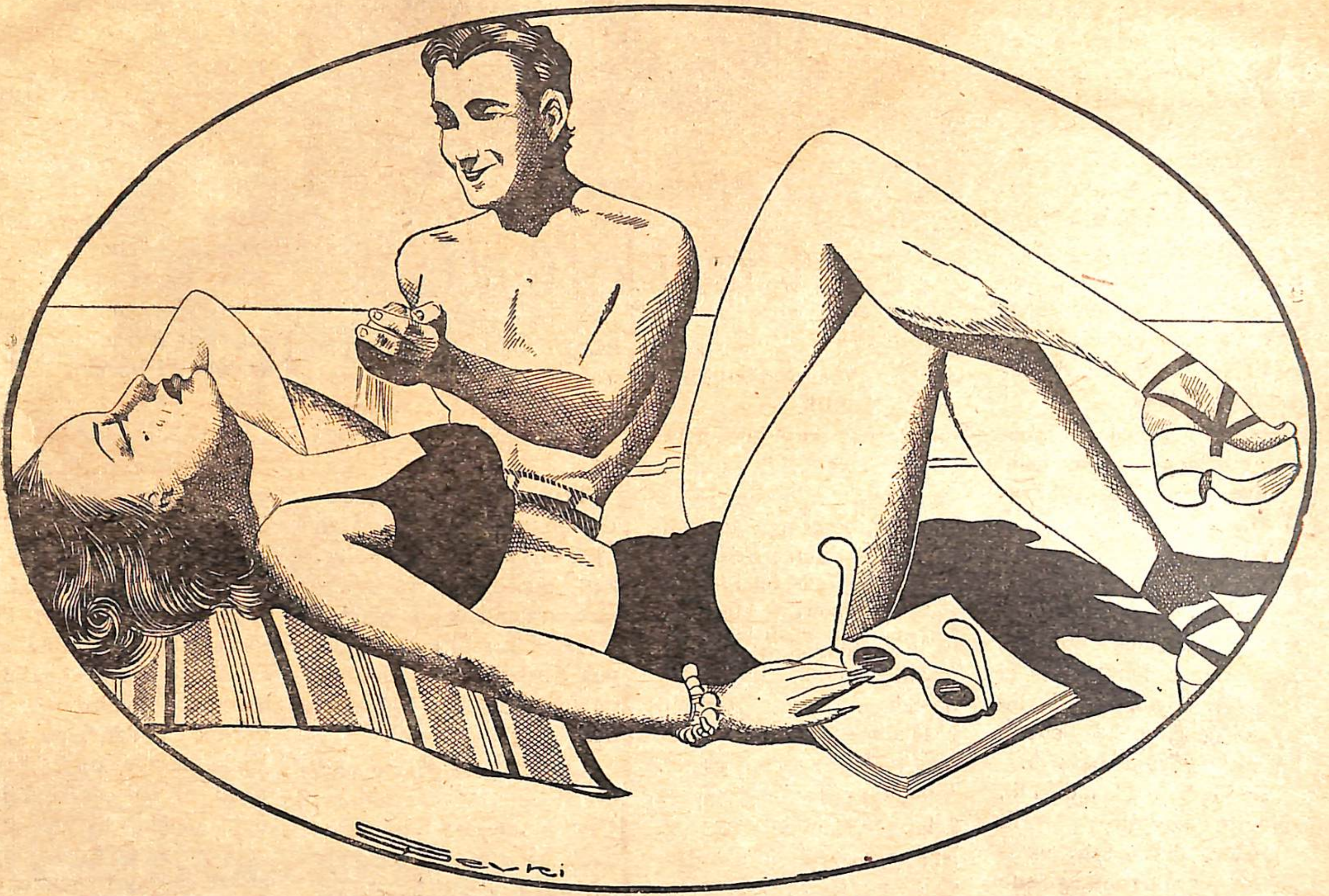
— «Belediyenin gittikçe çoğalan içkili gazinoları tahdidetmek üzere bir proje hazırladığı ilh ilh.....»

İlân

Bir gazetede şöyle bir ilân gördük :

«Satılık semt — Mecidiyeköyü taraflarında bahçe, ev veya fabrika inşasına elverişli bir semt ucuzca satılıktır. Talip lerin falanca numaraya başvurmaları!»

Acaba biz mektepten çıkalı semt kelimesinin mânası değişti mi? Yoksa, bu arsa ilânı değil, düpedüz cehalet ilânı!

— Haydi, ecdat yadigârı şu üç evini bana ver de seninle evlenelim...
— Vaz geç.. böyle «alârus» dostluktan hoşlanmam!

Suç ve ceza

Değerli üstatlarımızdan Hakkı Suha Gezgin, meşhur Rus romancısı Dostoïevsky-den bir roman tercüme etmişti: Suç ve ceza...

İzzet Melih, bu romanı Nurullah Ataç'ın elinde gördü. Sordu:

— Okuduğun ne?
— Suç ve Ceza!..
— Senin mi?

Nurullah Ataç, deli gözlerle fena fena gülerek:

— Hayır, dedi, suç Hakkı Suhanın, cezayı ben çekiyorum!

Sıkıntı

Hafta içinde Sağlık Bakanının bir tebliği (bildirimi) gazetelerde çıktı: Artık ilâç sıkıntısı yok...

Bir marazlı ile sıhhatli, bu havadisi okuyorlardı. Sıhhatli marazlıya:

— Çok şükür, dedi, artık ilâç sıkıntısı çekilmiyecek!..

Marazlı, kötümser bir gülüşle:

— Tabiî, dedi, eczacılara gün doğdu! Gelen ilâçları bol bol alacaklar.. Darısı hastaların başına!

Gıtgıdak

Berlin'den gelen sesler benziyor gıtgıdağa,
Vardılar müttefikler artık en son durağa!

İltifatlar yağıyor, Sertel ailesinden:
Bir Hüseyin Cahid'e, bir Necmeddin Sadağa!

Birleşeli seferler, doğru posta biletle
Adadan diri binen ölü çıkar Kavağa!

Belediye şaşırmış, Rufailer karışır:
Ete, süte, kömüre, oduna, buza, yağa!

Vaktiyle iki tane muhtekir asılsaydı
Olurdu güzel bir çift küpe, elbet kulağa!

Ankara'ya küserek bu yaz Nurullah Ataç
Hıristos tepesinde, çıkmış diyorlar, dağa!..

İllâllah kadınların dedikodularından,
Dehrî yan baksa haber yayılır dört bucağa!

Dehrî-i Zaman

Olgunluk

Bu yıl, yaz devresi olgunluk imtihanları iyi netice vermemiş! Millî Eğitim Bakanlığı bunun sebeplerini inceliyecek. Bize göre olay şu üç ihtimalden birini ispat ediyor: Ya talebe yeter olgunlukta değil, ya hocalar, yahut ta... Sorular!

Hangilerini alırız?

Bundan yıllarca evvel, istatistik profesörü S. S. ilk defa istatistik, o zamanki tâbirile ihsaiyat okuyacak olan bir sınıfta, talebeye bu konu üzerinde fikir vermiye çalışıyordu:

— Meselâ nüfus sayımını ele alalım. Bunun için bazı şartlar lâzımdır. Evvelâ insanların yaşadığı hudutları belli bir yer lâzım. Sonra bu insanları sayma işinde çalışacak elemanlar... Bu memurlarda da bazı vasıflar ararız. Böyle bir iş için, soruyorum size, hangilerini alırız?

Arka sıralardan bir ses yükseldi:

— Tabiî iltimaslılarını!.

ESKİ ÇAPKINLIKLAR

Şimdi, Beyoğlunun en ücra sokaklarından bile, çok şükür, ferih fahur, hiçbir tacize, tecavüze uğramadan serbest serbest geçiyoruz. Eskiden onların her biri bir alışveriş yatağı, bir pazar yeriydi. Kaldırım çiçeklerinin rastıklısı, sürmelisi, başörtülüsü, şapkalısı, berelisinden tutun da koltuk değneğile gezen topalına, yanında yedicisile dolaşan körüne varıncıya kadar her türlüsü :

— Gel.. Benimle beraber gel, çok memnun olacaksın! diye üzerimize saldırırlardı.

Yine bu sokaklarda onların ırz, namus ticaretine vasıtalık eden sağlı sollu, sıra ile dizilmiş otellerin kapılarına asılmış iri harfli levhaları köylü, şehirli, ihtiyar genç, çoluk çocuk herkesin gözüne batardı.

Bıyıklı, sakallı, ceketli, şalvarlı, kasketli, poturlu erkekler, durmadan aşağı yukarı piyasa eden, gelene geçene göz süzüp kaş oynatan, hattâ bazan göğüs vurup balta olan kadınlarla köşeye çekilir. Gizli gizli bir şeyler konuştuktan sonra kol kola girip o otellerden birine dalıverirlerdi.

Bu, her hangi bir alım satım işi gibi yapılan aşkdaşlık tabiî biraz zevk ve duygu sahibi insanların hoşuna gitmezdi. Onlar mahalle aralarında bir ev tavuğu veya pilici bulmıya çalışırlardı. Fakat böyle bir teşebbüste çok ihtiyatlı ve usta davranmak icap ederdi. Yoksa bekçi, imam, polis ve komiserin de içlerinde bulunduğu bütün mahalle halkı tarafından basılmak, dayak yemek, yaralanmak, hattâ öldürülmek tehlikesi yüzde yüzdü.

Beyoğlunda bile, bu otellere, sermayesi hazır evlere gitmeden, bin bir kişinin artığı kadınlarla temasa razı olmadan hovardalık etmek çok güçtü. Sade cepte para olmak kâfi değildi. Karışık bir matematik problemi çözer gibi akla, zekâya ve beceriklîliğe büyük ihtiyaç vardı.

Tepebaşından İstiklâl caddesine uzanan dar sokaktan ağır aksak yürüyüp giderken arkadaşım, şu anda bize tarihin çok eski olaylarından biri gibi gelen fakat pek te uzak bir maziye ait bulunmayan bu vakaları hatırlamış olacak ki:

— Hey gidi günler hey, diye içini çekti, bir vakitler, tam şu köşede «Atina» oteli diye bir yer, onun da tek gözü sakat bir sahibi vardı. Ara sıra tuzağa piliç, tavuk, anaç hindi, ne düşürürsek doğru soluğu orada alırdık. Bazan da hiç bir şey bulamamakla beraber, İstanbul tarafındaki evimize yaya dönmeyi gözümüze yediremezsek yalnız başımıza yine gider orada yatardık.

Tek gözlü otel sahibi, akşam üstü odayı peylemek için uğradığımız zaman daima tekrar ederdi :

— Biliyorsunuz ya beyimu, oda kirası yalnız gelirseniz iki buçuk.. Akompanye beş lira..

O vakit için beş lira epeyce para.. e.. h.. aşağı yukarı yanımızdakine de beş lira.. Yahut, bu kadarlık bir hediye vermek lâzım. Yeme, içme masrafı da var.. Etti mi on beş lira.. Haftada bir defa bile olsa on beş lirayı keyfimize harcamak elimizden gelmiyordu. Candan bir arkadaşımla beraber bu işe başka türlü bir hal çaresi düşündük. Zaten sık sık gide gele otelde de aşağı yukarı bir zemin hazırlamıştık.

Artık, gün aşırı ikişer buçuk lira verip «Atina» otelinde kalmayı adet edindik. Her gidişimizde tek gözlü otel sahibi :

— Gece akompanye gelezeksiniz.. Yoksa, yalnız tesrif yapazaksınız ?

Diye sordukça :

— Yunan topraklarından bir kısmını Bulgarlara vereceklermiş..

— Versinler, versinler.. Sadakat cezasını, ihanet mükâfatını bir daha görsün !..

Yapı ve Kredi Bankası A. Ş.

İZMİR

Şubesi

Halkın itimad ve rağbetinden doğmuştur.

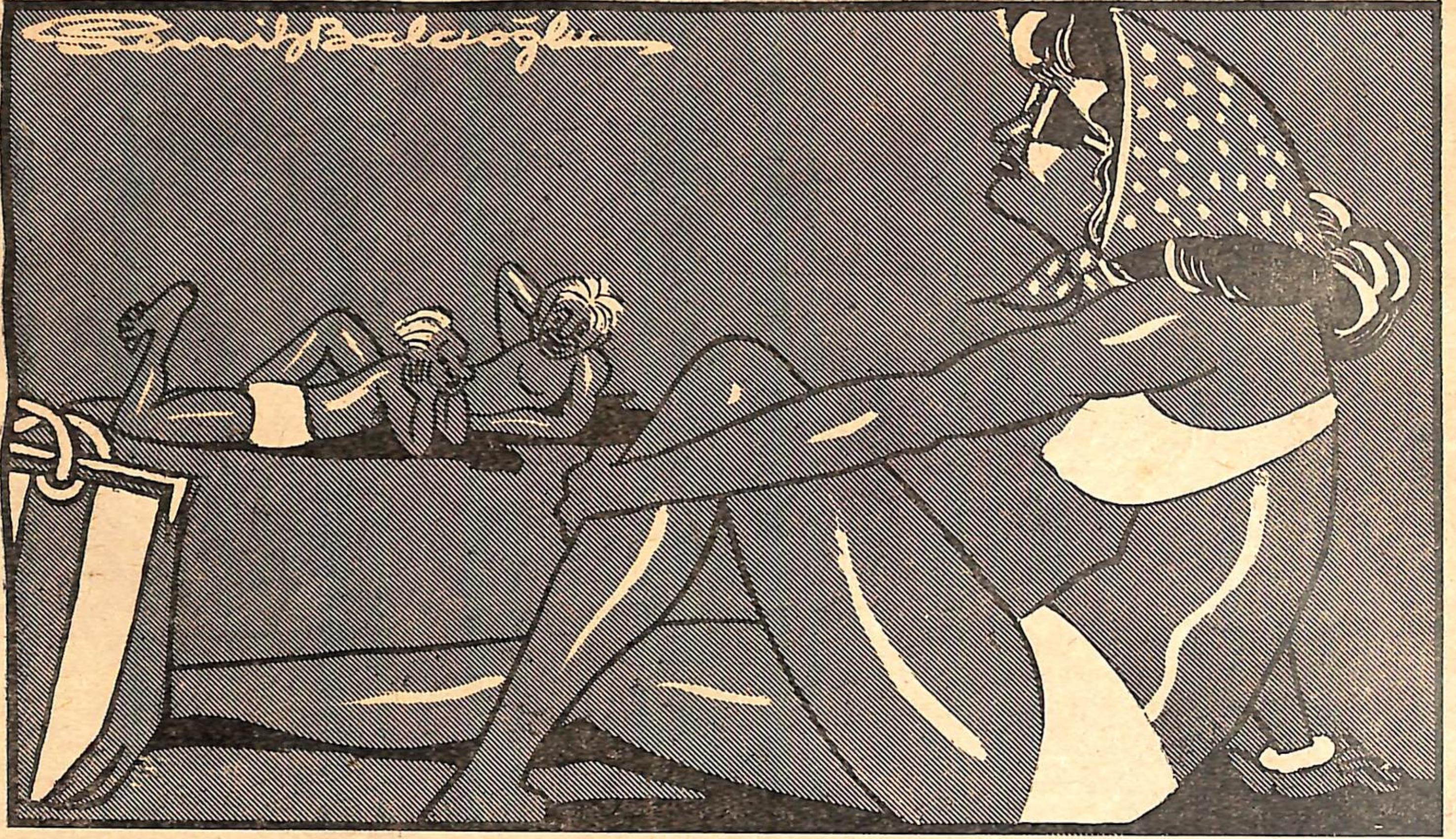
3 Temmuz 1945

te

İşe başladı

Çalışan Kadınlar
Çalışan Erkekler
gibi
HAYAT
ve
AİLE
Sigortalarına yazılıyorlar !

DOĞAN
SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

— Kadın kızıyor galiba...
— Elbet kızar: Bir saattir oturuyor, halâ yanına sokulamadık!

— Yalnız geleceğiz..
Cevabını veriyorduk. Adam da şaşırıyor, gülerek:
— Pasamo çoktandır hovardalık yapmıyorsunuz!
tarzında bize takılıyordu.

Halbuki, oraya yalnız gidiyorduk ama, gece yarısı olup ta otelin her tarafından el ayak çekildikten sonra bizim odalarda öyle bir âlem, öyle bir cünbüş başlıyordu ki sormayın!.

Nasıl mı? Nasıl olacak?.. Zaten, bize bu oteli sağlık veren, o devir gençliğinin randevu yeri olan «Tepebaşı» bahçesinde tanıdığımız genç bir Rum kızı idi. Tek gözlü otelcinin yegeni..

Bu kızın arkadaşımla ahbaplığı vardı. Onun vasıtasile ben de otelcinin asıl kendi kızıyle işi pişirdim. Bazan dışarıda buluşup, yiyor, içiyor, gezip tozuyorduk. Onlar, bizden biraz evvel otele dönüyorlar, en üst kattaki odalarına çıkıp gûya yatıyorlardı.

Yarımda, birde biz geldik mi, hiç gürültü patırdı etmeden yavaş yavaş aşağıya iniyorlar, odalarımıza giriyorlardı. Yarım kalmış eğlencemizi orada doya doya, kana kana tamamlıyorduk.

Zavallı otelci her defasında:
— Beyimu, yalnız mı gelezeksiniz, yoksa akompanye mi tesrif yapacaksınız?
Sualini sorup ta daima:
— Yalnızız!
Cevabını aldıkça ikimizden de ikişer buçuk lira kaybetmiş olmanın hırsiyle suratını asıyor, biz ise, hem iki baçuk lira kazanmak, hem de nevaleyi içeriden tedarik etmek yolunda göstediğimiz açıkgözlülükten dolayı için için gülüyorduk.

Bu oyunu otelcinin küçük bir şüpheye ve vesveseye düşmesine imkân vermeden aylarca devam ettirmeğe muvaffak olduk.

Fakat bir akşam, aksilik bu ya.. O sıralarda ben böbreklerimden rahatsızdım, doktor yün kuşak sarmamı tavsiye etmişti. Evet, işte o akşam.. Otelcinin henüz on altılık görgüsüz, tecrübesiz kızı, soyunurken yün kuşağı belimde görünce — cahillik yüzünden tabiî — bende bele ait bir hastalık mı var zannetti nedir? Hemen odadan fırlayıp yukarıya kaçtı. Öteki kızla haber gönderdik, yalvardık, yakardık. Kabil değil dönmedi.

— Hastayım!
Diye cevap yolladı. Sabahı edinceye kadar neler çektiğimi ben bilirim..

Biz de fazla ısrar edersek hilemiz meydana çıkar korkusiyle bir daha oraya ayak basmadık. Başka yerlerde bambaşka usuller, yollarla yine hovardalığımıza devam ettik.

A. Hidayet Reel

Fevkalâde Yaz Sayısı
Manzum hikâyeler, Sahne şakaları
Meşhurların nükteleri
Âşıklar Yolunda bir gece
Haftanın dedikoduları, pek çok karikatür
AKBABA
Size eşsiz güzelliklerle dolu bir özel sayı hazırlıyor.

Apaş Kız!

Turhan

Tefrika No. 18

Yazan : A. H. REEL

El ele tutuşup Divanyolundan aşağıya indiler. Sultanahmet meydanına geldikleri zaman demindenberi konuşmayan Bediaanın çenesi açıldı. Temiz hava biraz sinirlerini yatıştırmış, çırağa karşı olan küskünlüğünü gidermişti:

— İsmail ağabey, haydi, parka girip biraz oturalım!

Çırak, sol elile ensesini kaşıdı, gerindi ve esnedi. Hiç cevap vermedi.

Küçük kız aşağıdan yukarıya fırlattığı şaşkın bakışlarla tekrar etti:

— İsmail ağabey, sana söylüyorum, duymuyor musun?

— Canım duyuyorum ama, öyle tuhaf şeyler istiyorsun ki Beduş!. Bak kapıları kapalı.. Bu saatte parka girilmez, yasaktır!.

— Evvelâ beni kaldırıp parmaklıkların üstünden içeriye bırakırsın.. Sonra da sen atlayıverirsin.. Kim görecek..

İsmail, dans meselesini hatırladı. Bir de üzerine bu teklifini reddedecek olursa Bediaanın büsbütün kırılacağını düşündü.

— Pekâlâ, dedi, madem o kadar arzu ediyorsun, girelim!

Uzaktan ve yakından hiçbir gölgenin kendilerile ilgilenmediğine kanaat getirdikleri bir anda parmaklıkları aştılar. Bekçi veya polisin gözüne çarpıp ta azarlanmamak, yahut ta karakola kadar sürüklenmemek için dalları kökünü kapatacak derecede etrafına sarkmış bir ağacın dibindeki kanapeye oturdular. Fıs fıs konuşuyorlar ve gittikçe birbirlerine sokuluyorlardı. Bedia, üşüdüğünü bahane ederek gazinoda aklından geçen pozu aldı. Başını İsmailin, üzerine doğru perçemi sarkmış yanağına dayadı. Sırtını ılık göğsüne yasladı, uzun kollarını alıp vücuduna doladı. Delikanlının kalbinin çarpıntılarını ciğerlerinde duyarak bir müddet öyle kaldı.

* *

Eve döndükleri zaman, gece hayli ilerlemişti.

Hafize hanım, dış kapının anahtarını İsmaile vermiş olduğu için güçlük çekmeden içeriye girdiler. Bedia, harap ve bitkin, sürünerekten yatağına girerken annesi ancak bir yandan öbür yana döndü:

— Geldin mi, Beduş!

Diyebildi ve tekrar uykuya daldı. İsmail o saatte yaya Topkapıya kadar gitmeyi göze alamadığı için Sirkecideki otellerden birinin misafiri oldu.

O günden sonra Bedianın serkeşliği ve pervasızlığı büsbütün arttı. Aklına eseni yapmak istiyor, buna engel olarak karşısına çıkacak herşeyi yıkıp devirmek kırıp geçirmek arzusuna kapılmaktan çekinmiyordu.

Arada, limoncu Tatar Selimin kızı Ferihaya ettiği vaid aklına geldi. Onu alıp Lâle bahçesine götürdü. Kapıcı:

— Haydi bakayım, defolun basdıbacaklar, sizin burada ne işiniz var!

Diye onları kovunca zavallı adama etmedik küfür bırakmadı ve yine bir yolunu bulup kendisi de girdi ve Ferihayı da içeriye soktu. Nasıl biliyor musunuz?

Telgraf getiren posta müvezziine yalvarıp, herbiri onun pelerininin bir tarafına saklanaraktan!..

Günler geçerken, Bedianın keyfi de yavaş yavaş bozuluyordu. Bunun sebebini annesi pek derinden araştırmadığı için keşfedemiyordu. Küçük kız da zaman zaman baş dönmelerini, mide bulantılarını, iç geçmelerini niye hamledeceğini bilemiyordu.

Bedia birgün limoncu Tatar Selim efendinin kızı Ferihaya uğramıştı. Taşlıkta ayak üstü konuşurlarken başından geçen olagan üstü hâdiselerin hiçbir noktasını gizlemeden arkadaşına anlattı. Veda edip ayrılacağı sırada Ferihanın annesi harap ve her adımda gıcırdayan merdiven basamaklarını telâş ve heyecan içerisinde ikişer ikişer atlıyarak aşağıya indi:

— Dur kızım gitme, dedi, sana iki çift lâkırdım var..

Yıkana yıkana rengi solmuş bir yemeni ile sıkılmış başını sallıyaraktan ellerini belinden entarisini kuşak yerine sıkmış kalınca ipin üzerlerine yasladı. Tepeden tırnağa kadar Bediayı süzdü, süzdü. Bilhassa bakışlarını onun göğsü ve karnı üzerinde fazla durdurdu. Sonra Ferihaya:

— Evlâdım, dedi, azıcık sen yukarıya çık, ben kardeşine birşeyler söyliyeceğim..

Feriha cılız bacaklarının nihayetini teşkil eden iri ayaklarındaki bağları kopuk sandalı sürükliye sürükliye uzaklaşırken bu gizli mülâkata ne mâna vereceğini bilemiyordu. Bir taraftan hayretten büyümüş gözlerini geriye çevirip annesine ve Bediaya sorു işaretleri dolu nazarlarla bakarken öbür taraftan da akan burnunu sol kolunun yeni ile kurulamaya çalışıyordu. Annesi Ferihanın yukarıya çıktığına tam kanaat getirdikten sonra Bediayı taşlığın geri tarafındaki yarı karanlık mutfağa çekti. Birdenbire yüzünün çizgileri değişmişti. Sağ elini tehdit ve hakaretle sallıyarak:

— Seni şıllık seni, diye çıkıştı, bu yaşta başına gelenler nedir bu.. Ama anan olacak karıda kabahat.. Böyle başı boş gezen şırfıntının âkıbeti budur.. Sofadaki trabzanın üstünden eğilerek anlattıklarının hepsine kulak verdim.. Daha kendin çocuk sayılırken bir çocuk peydalamışsın.. Baksana, handise karnın burnuna çıkacak.. O Hafize kaltağının gözleri körmüş.. şimdi bu piçi ne yapacak bakalım.. Yallah.. Çek arabanı.. Bir daha da bu eve uğradığını, Feriha ile konuştuğunu görmiyeyim.. Alimallah, kafanı kırarım.. Benim kızımın da namusunu kendininki gibi beş paralık mı edeceksin? Yarından tezi yok, geleyim de ahmak ananın kafasına bu işi dank dedireyim!.

Bedia, ağlamak mı, yalvarmak mı, yoksa isyan edip bu katı kalbli kadına aynı dil ve tavırla mı karşılık vermek lâzım geleceğini birden kestiremedi. Beyni uğuldamaya, dizleri kesilmeye başlamıştı. Kendini tutmasa oraya yığılıverecekti. Başını önüne eğdi, sürüklenir gibi mutfağı, taşlığı geçti. Ancak dışarıya çıktığı vakit burun deliklerinden giren taze hava ona yürümek takatini ve düşünmek kudretini verebildi.

Ferihanın annesinin tok ve acı sözleri hâlâ kulaklarının dibinde onların zarını patlatırcasına aksediyordu. Bilhassa, «şıllık..» «Piç..» «Namusunu beş paralık etmek» lâkırdıları kulağından dimağına geçiyor, oradan damarlarına işliyor, bütün vücuduna zehirli böcekler gibi yayılıyor, adalelerini ısırıyor, kanını gıcıklıyor, sinirlerini dalayordu.

Bu sözler ona sade kendi rahatsızlığının sebebini öğretmekle kalmamış, kâinatın ve tabiatın büyük sırrının da önünde açıklanmasını sağlamıştı. Hem alil, bitkin bir insan gibi tenha sokakta duvarlara tutuna tutuna ilerliyor, hem de mırıldanıyordu:

(Arkası var)

PARFÖM SOLİD MODERN VE CAZİP ESANSLARIN HÜLÂSASIDIR, KOKULARI SABİTTİR PARFÜMERİ DÜKÂNLARINDAN ARAYINIZ

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz! Onu bir "Millî piyango,, bileti ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat
Bahçekapı: SALİH NECATİ

YENİ PUDRA

Renkleri ÖNÜNDE Kadınların HAYRETİ

Bu Pudralar,
Sihirli bir "Colorimetrique,, makine ile istihsal edilmiştir.

TENİN GÜZELLİĞİNİ ON MİSLİ ARTTIRIR.

Teninize en uygun gelecek pudranın tam ve hakikî rengini veren yeni bir "Colorimetrique,, makine icat edilmiştir.

Bu sayede, şimdiye kadar görülmemiş derecede emsalsiz güzellikte yeni pudra renkleri istihzar edilmesi ...âsıl olmuştur. ...i pudra, su ge...ez "Empermeabl" ...r. Yağmur ve rüzgâra rağmen bütün gün sabit kalır. En sıcak bir dans salonunda bile burnun parlamasına mani olur. Teniniz taze, nermin ve sevimli olur. Yeni Tokalon pudrasını bugün tecrübe ediniz ve hemen daha genç görününüz. Tokalon pudrası kullanmakla iyi neticeler alacağınız teminatlıdır. Aksi takdirde paranız iade olunur.

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

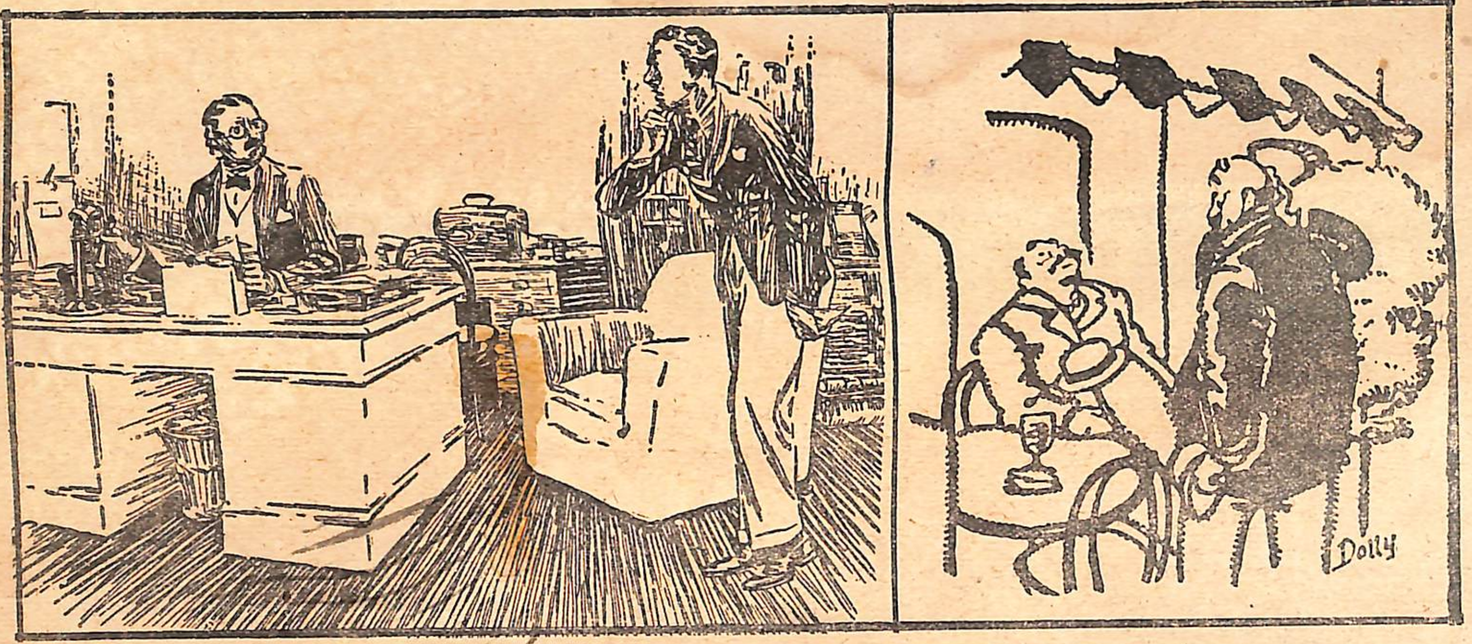
BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Dünya Karikatürleri

Memur — Bir ay izin rica edeceğim, doktor hava tebdili tavsiye etti..
Müdür — O halde bir ay muntazaman işinize devam ediniz.. Çünkü çoktandır buranın havasını aldığınız yok!..

— Dün gece otuz derece sıcak vardı!
— Gölgede mi, güneşte mi?..

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

İYİ SAATTE OLSUNLAR:

Üçler!

Beşler!

Yediler!

Kırklar!

— *Cumhuriyet* —

YAZ SA[illegible]YIMIZ

Akbaba, dört renkli bir kapak içinde, bir çok re[illegible]âyeler, fıkralar, röportajlarla süslü, zengin, çok sahifeli, sizi günlerc[illegible]ndirecek nefîs bir

YAZ SAYISI [illegible]AZIRLIYOR.

Akbabanın fevkalâde yaz sayısı bir sanat şaheseri olacaktır.

AKBABA
SİYASİ MİZAH GAZETE[illegible]
İstanbul, Ankara Cad. No.